

HỒI 122

Tử Thủ Cô Thành

Khấu Trọng hướng về phía Đỗ Phục Uy đang đứng trên đôi hét lớn: “Khi lão gia bị bắt giải đến trước mặt trang chủ, người sẽ tự động tâm sự với cha thôi!” Nói xong gã lại cười lên một chặp, không để Đỗ Phục Uy có cơ hội phản kích.

Công binh đẩy thang mây và quân thuần bài cũng bắt đầu dịch chuyển, phía sau là những chiếc xe lôi mộc có thể công phá cửa thành và tường thành.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, thâm nhủ với sự tinh minh lão luyện của Đỗ Phục Uy mà không sinh nghi về chuyện sống chết của Phương Trạch Thao mới là lạ.

Phùng Hán thấp giọng nói: “Hào nước quanh thành đã bị lấp bằng, địch nhân có thể trực tiếp tấn công cổng thành, chúng ta có thể qua được đêm nay đã là tốt lắm rồi!”.

Khấu Trọng nói: “Cần bao lâu thì mới sơ tán được tất cả về mục trường, ta chỉ cần lưu lại những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của sơn trang thôi”.

Phùng Hán nói: “Mục tiêu của Đỗ Phục Uy chỉ là công hạ Cảnh Lăng để làm bàn đạp tấn công các thành thị bên bờ Hán Thủy theo cả hai đường thủy lục, sau đó đánh thẳng tới Lạc Dương. Hiện giờ y đã lấp được hào nước bảo vệ thành, những đội quân khác cũng điều cả tới đây, ngày đêm luân phiên công thành nên bách tính có thể an nhiên rời khỏi từ những cổng thành khác, chỉ cần ba ngày thời gian là tất cả những người vô can sẽ được di tản tới nơi an toàn”.

Khấu Trọng nói: “Vậy chúng ta sẽ cố thủ bà nó ba ngày ba đêm, ta cũng muốn xem quân Giang Hoài lợi hại đến trình độ nào!”.

Phùng Hán lộ vẻ lo âu nói: “Chỉ sợ quân tâm không ổn, Tiền Vân trước nay luôn bất hòa với đại thúc, nhất định sẽ nhân cơ hội này để đoạt lấy binh quyền. Nhưng sợ nhất vẫn là chuyện tin tức về cái chết của trang chủ bị lan truyền khiến chúng binh sĩ đều vô tâm luyện chiến, lúc ấy thì muốn thủ thành một canh giờ e rằng cũng khó hơn lên trời nữa”.

Khấu Trọng cương quyết nói: “Người nhìn lên cao, nước chảy xuống thấp, hiện giờ hy vọng duy nhất của bách tính trong Cảnh Lăng thành này là chạy tới Phi Mã Mục Trường, mà chỉ có chúng ta chứ không phải tên tiểu nhân Tiền Vân mới có thể đảm bảo về mặt này cho họ. Cứ để chúng ta quyết chiến với lão Đỗ một trận, tăng cường lòng tin cho tướng sĩ, giúp họ hiểu rõ lợi hại đã! Hừ, ta không tin bọn họ ngu ngốc đến nỗi không chịu đoàn kết nhất trí, chiến đấu vì sinh mạng của bản thân và gia tộc mình! Ủa, ta làm sao mới có thể ra lệnh nhỉ?”.

Phùng Hán liền gọi lớn: “Phùng Thanh đâu?”.

Một đại hán thanh niên chạy tới cung kính quỳ trước mặt ba người, miệng đáp vang: “Phùng Thanh có mặt!”.

Phùng Hán nói: “Đây là thân đệ của tôi, Khấu đại soái có chỉ thị gì, chỉ cần nói với y là sẽ lập tức được chấp hành!”.

Khấu Trọng lần đầu tiên được người ta gọi là đại soái, đang cảm lấy lâng lâng sung sướng thì một binh sĩ khác đã hét hải chạy tới báo cáo: “Không hay rồi! Tiền Vân tướng quân đang dẫn theo mấy trăm thân binh tiến về phía này!”.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: “Khấu đại soái hãy lo trọng trách thủ thành của mình đi, Tiền Vân để ta xử lý được rồi”.

Nói xong liền kéo Phùng Hán chạy đi.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn xuống phía dưới, thấy xe cản tên đang tiến dần tới tầm bắn của máy bắn đá.

Phùng Thanh liền lên tiếng nhắc nhở: “Khấu đại soái, sắp bắn đá và xạ tiễn được rồi!”.

Khấu Trọng lạnh lùng nói: “Để bọn chúng lại gần một chút nữa, lực đạo sẽ càng mạnh hơn!”.

Phùng Thanh vội thổi tù và dùng tín hiệu thông tri cho các quân sĩ thủ thành không được khinh cử vọng động.

Khấu Trọng quát lớn ra lệnh: “Đi theo ta!”. Nói đoạn sải bước dọc theo tường thành, Phùng Thanh và mấy tên thân binh vội vàng chạy theo sau.

Khấu Trọng vừa đi vừa an ủi vỗ về những binh sĩ vừa mới reo hò cổ vũ cho gã khi nãy, chúng nhân đều biết gã thần dũng vô địch, tuy không hiểu tại sao gã đột nhiên xuất hiện thay vị trí của Phương Trạch Thao, nhưng thấy song mục gã sáng rực điện quang, thân hình

cao lớn khôì ngò, bước đi như long hành hổ bộ, thanh âm tràn đầy tự tin và đấu chí, khí phách hào hùng cao ngất trời mây, thế nên ai nấy đều hoan hô vang dội, sĩ khí đại chấn.

Đi được chừng nửa dặm trên tường thành, Khấu Trọng lại ngó xuống phía dưới hét lớn: “Các người nghe đây, quân Cảnh Lăng tất thắng, quân Giang Hoài tất bại”.

Chúng tướng sĩ cùng hô vang theo gã, tiếng reo hò át cả tiếng hét của địch nhân xông lên công thành.

Phùng Thanh bội phục nói: “Trang chủ trước nay chưa từng biết khích lệ tướng sĩ như Khấu đại soái! Ô! Có thể bắn đá bắn tên rồi!”.

Khấu Trọng ung dung quay sang nhìn xuống đám quân Giang Hoài đang ào ào tiến lên như từng đợt sóng, quả nhiên thấy đội tiền phong của chúng đã tiến vào phạm vi trăm trượng, mỉm cười nói: “Đợi thêm một lúc nữa cũng không muộn!”.

Phùng Thanh định nói gì thì Khấu Trọng đã dừng lại bên một chiếc máy bắn đá, đứng yên bất động.

Địch nhân tiếp tục tiến lại gần.

oOo

Tiền Vân dẫn theo ba trăm tên vệ binh ủng hộ y hung hãn đi trên đại lộ thành môn xông thẳng ra cửa thành chính. Hiện giờ chủ lực của Cảnh Lăng đã tập trung cả ở đây, chỉ cần y có thể giết được Phùng Ca, quyền khống chế đại cục sẽ lập tức lọt vào tay y, lúc đó từ thu thập Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng chưa muộn. Y mới nghĩ tới đây, chợt cảm thấy một luồng kinh khí từ trên đỉnh đầu áp xuống. Chiến mã thất thanh hí lên, tung vó hất Tiền Vân về phía trước.

Tiền Vân vừa chạm đất, ngẩng mặt lên nhìn chỉ thấy Từ Tử Lăng từ trên một nóc nhà gần đó bổ xuống, chưa kịp bật kiếm thì trước ngực đã thấy nhói lên một cái, lập tức táng mạng đương trường.

Từ Tử Lăng vừa chạm đất đã tung mình vọt lên không. Xung quanh đổ ra mấy trăm tay cung tiễn thủ, bao vây đám thân binh của Tiền Vân lại.

Phùng Hán giơ cao quân phù bước ra phía trước, miệng hô vang: “Kẻ nào buông vũ khí xuống sẽ được sống, kẻ nào phản kháng phải chết!”.

Từ Tử Lăng hạ thân xuống bên cạnh y, uy vũ như thiên thần giáng thế. Đám thân binh của Tiền Vân thấy y không kịp hoàn thủ đã bị gã lấy mạng, kẻ nào cũng biết đại thế đã định, lần lượt buông vũ khí quy hàng, một trường nội chiến lập tức bị hóa giải trong nháy mắt.

oOo

Khấu Trọng nhặt một tảng đá nặng chừng hơn trăm cân, miệng hô lớn: “Đỗ Phục Uy, để ta xem xe chắn tên của ông thế nào nhé!”. Dứt lời thì gầm lên một tiếng, vận toàn lực ném tảng đá trong tay về phía một chiếc xe chắn tên cách tường thành chừng bảy mươi trượng. Tảng đá bay lên cao chừng vài trượng rồi từ từ xoáy tròn lao xuống, rơi thẳng vào tấm chắn thép của xe chắn tên.

Những người ở trong ngoài thành đều tròn mắt lên nhìn, nhưng nếu chỉ dùng một tảng đá như vậy mà có thể hủy được xe chắn tên, thì chẳng ai có thể tin nổi. Nhưng Khấu Trọng đích thực đã biểu lộ thần lực và sự chính xác kinh người của mình.

“Ầm!” Tảng đá rơi trúng tấm chắn, làm nó vỡ thành bốn năm mảnh.

Nằm ngoài dự liệu của mọi người, xe chắn tên không bị đẩy lui về phía sau, mà đổ vật sang một bên, đè bị thương mười mấy người cạnh đó.

“Ầm!”

Chúng nhân đều ngậy người ra nhìn. Tướng sĩ thủ thành hò reo vang trời.

Khấu Trọng biết thời cơ đã tới, miệng quát lớn: “Bắn đá phóng tiễn!”.

Trong tiếng hò hét, hơn trăm chiếc máy bắn đá đặt dọc tường thành cùng lúc bắn ra những tảng đá lớn, tiếp đó là vô số mũi tên rải xuống gần vạn địch nhân đang lao tới, nhất thời xe lật người ngã, tình cảnh thê thảm phi thường.

Công phòng chiến giờ đã mở ra một trang mới.

Khấu Trọng thấp giọng nói với Phùng Thanh: “Được rồi! Hiện giờ cứ coi như bọn chúng đã biết trang chủ đã chết thì cũng chẳng có vấn đề gì nữa”.

Song mục Phùng Thanh lộ ra thần sắc tôn kính, trân trân nhìn Khấu Trọng không nói nên lời.

oOo

Lúc Từ Tử Lăng quay lại tường thành, quân Cảnh Lăng đã đẩy lùi được đợt tấn công đầu tiên của địch nhân, trên chiến trường chỉ còn lưu lại vài trăm thi thể và hơn mười chiếc xe chắn tên, lâu xa vỡ nát và vô số cung tên, binh khí.

Quân dân trong thành không ngừng vận chuyển dầu sôi, đá, và tên lên tường thành để bù vào chỗ vừa tiêu hao khi nãy tạo nên một quang cảnh nhiệt náo lạ thường.

Mỗi một đạo mệnh lệnh mà Khấu Trọng phát ra, các tướng sĩ đều thực hiện một cách không hề do dự.

Trống trận của quân Giang Hoài vang lên như sấm, tàn binh vừa lui, một đội quân năm ngàn binh mã khác lại tiến lên thay thế, ý đồ không cho quân thủ thành nghỉ ngơi lấy một khắc.

Từ Tử Lăng đi tới bên cạnh Khấu Trọng, đưa mắt nhìn quang cảnh bên ngoài, điềm nhiên nói: "Chuyện Tiền Vân đã giải quyết xong rồi!".

Khấu Trọng giống như không nghe thấy gã nói gì vậy, đưa tay chỉ xuống hơn trăm chiếc máy bắn đá đang tiến dần về phía tường thành nói: "Mấy thứ này trông thì lờ đờ như vậy nhưng kỳ thực rất lợi hại, vừa rồi đã phá sứt mấy đoạn tường thành, còn làm chết mấy trăm người của ta nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sợ khó trụ được tới sáng mai mất. Người xem có cách gì không?".

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Chi bằng để ta dẫn quân ra ngoài chém giết một trận!".

Khấu Trọng chau mày nói: "Vậy phỏng có ích gì chứ? Nếu để bọn chúng chặn mất đường lui, ngoại trừ người ra chỉ sợ không ai còn mạng trở về được, huống hồ mấy thứ khốn kiếp này đâu phải dễ bị hủy hoại chứ".

Từ Tử Lăng nói: "Chỉ cần chúng ta nắm được thời gian chuẩn xác, một đội phụ trách đẩy lui và phân tán địch nhân, một đội khác phụ trách đổ dầu lên mấy thứ lâu xa, xe chắn

tên, máy bắn đá gì gì đó, còn ở trên tường thành thì bắn hỏa tiễn xuống đảm bảo lão gia chỉ còn cách trôn mắt ra nhìn đám bảo bối này cháy rụi mà thôi!”.

Khấu Trọng vỗ tay khen tuyệt, lập tức hạ lệnh điểm lấy năm nghìn tinh binh cho Từ Tử Lăng điều động, chuẩn bị xuất thành ứng chiến.

“Ầm!”.

Bụi bay mù mịt, một tảng đá lớn đã rơi xuống ngay cạnh người Khấu Trọng. Gã vội hét lớn ra lệnh: “Phóng tiễn!”.

Từ trên các lỗ phóng tên trên tường thành, hàng ngàn mũi tên bắn xuống như mưa.

Hai chiếc lâu xa xông thẳng tới sát chân thành. Xe còn chưa tới, hơn chục tên địch nhân đã tung mình bay lên tường thành.

Khấu Trọng biết đối phương đã phái xuất cao thủ, cũng may là lão gia Đỗ Phục Uy của gã còn chưa xuất chiến. Chỉ thấy gã gầm lên một tiếng như sấm, nhảy lên trước, Tinh Trung Nguyệt hóa thành một đạo hoàng quang chói lọi cuốn về phía địch nhân.

Hai tên địch lập tức bay lên, rơi xuống chân thành thảm tử.

Tinh Trung Nguyệt tả xung hữu đột chém ngang bổ dọc, lập tức có hai tên khác bị đánh bay xuống đất, máu tươi bắn tung tóe. Nhưng cũng vẫn có bảy tên khác đã thành công lên được tường thành, lao vào chém giết các binh sĩ thủ thành như hổ lạc giữa bầy dê.

Khấu Trọng vội lướt mình lao tới bên cạnh Phùng Thanh, Tinh Trung Nguyệt sáng rực lên bổ thẳng vào song phủ của tên tráng hán thân hình ngũ đoản đang giao chiến với họ Phùng.

Khí kinh cuộn cuộn.

“Đang!”.

Tinh Trung Nguyệt bổ xuyên qua hai cây búa, rồi lập tức thu về.

Tên đại hán lùn thấp lập tức đổ gục xuống, giữa trán hiện ra một vết đỏ mảnh như sợi chỉ. Lúc này Tinh Trung Nguyệt đã hoành ngang chém tới một tên địch nhân cầm đao đứng gần đó.

“Đinh!”.

Đại đao của tên đó liền bị Tinh Trung Nguyệt chém gãy như một cây củi, tên địch đang còn kinh hãi, chưa kịp có phản ứng gì thì Khấu Trọng đã tung một cước đá y bay xuống chân

thành. Lúc Khấu Trọng bổ tới giữa ba tên địch nhân khác thì thi thể của tên đại hán lùn sử song phủ mới gục hẳn xuống, từ đây có thể thấy gã hành động nhanh tới nhường nào.

Các tướng sĩ thủ thành thấy vậy đều phấn chấn tinh thần, kiếm mâu tề xuất, dồn năm tên địch nhân còn lại vào một góc.

Khấu Trọng càng thêm hưng phấn, mỗi đao đều như muốn lấy mạng địch nhân, máu tươi bắn tung toé. Hai tên còn lại thấy tình thế bất lợi, vội vàng tung mình bỏ chạy, đáng về thảm hại vô cùng.

Khấu Trọng nhảy lên đầu tường cao, giơ đao hét vang: "Quân Cảnh Lăng tất thắng! Quân Giang Hoài tất bại!".

Chúng tướng sĩ cũng đồng thanh hét theo gã, nhất thời làm rung chuyển cả một góc chiến trường.

Khấu Trọng cao giọng ra lệnh: "Mở cổng thành!".

oOo

Cầu treo được hạ xuống, Từ Tử Lăng dẫn theo ba ngàn tinh binh thúc ngựa xông thẳng ra ngoài, thấy địch nhân là lao lên chém giết. Đội ngũ công thành của địch nhân đầu thế ngờ quân Cảnh Lăng dám mở cửa thành nghênh chiến, lập tức loạn như ong vỡ tổ, đội hình vỡ nát. Hai ngàn quân khác mang theo các túi dầu hỏa nhanh chóng tưới lên các chiến xa công thành của địch nhân, sau đó châm lửa khiến cho khói đen bay mù mịt, chiến trường đã loạn nay lại càng loạn hơn.

Trống trận vang trời.

Hai đạo kỵ binh của quân Giang Hoài từ hai phía tả hữu lao lên tăng viện, tiếng vó ngựa sầm sập như sấm động bên tai.

Khấu Trọng đứng trên tường thành oai phong như thiên tướng giáng phàm, giơ cao Tinh Trung Nguyệt hô vang: "Thu quân!".

Phùng Thanh vội vàng cho đánh thanh la và thổi tù và ra hiệu thu binh.

Từ Tử Lăng đẩy lui một đội binh thuần bài chừng ngàn người, sau đó chỉ huy chúng tướng sĩ quay trở về cổng thành. Trên thành tên bắn xuống như mưa khiến kỵ binh của địch chết như ngã rạ, không thể tiến lên ngăn cản đám người của Từ Tử Lăng.

“Cạch!”.

Cầu treo được kéo lên!

Không cần Khấu Trọng làm hiệu, tướng sĩ trong thành đã đồng thanh hét vang: “Quân Cảnh Lăng tất thắng, quân Giang Hoài tất bại!”.

Tiếng hò hét như sấm động giữa trời quang.

Khấu Trọng thấy ít nhất cũng hơn một nửa số chiến xa của đối phương chìm trong biển lửa, thoải mái thở hắt ra một hơi, đoạn ra lệnh: “Chúng ta thay phiên nhau nghỉ ngơi, thế nào cũng phải chống đỡ được qua ba ngày”.

Phùng Thanh giờ này đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục hai gã, gật đầu tuân lệnh chạy đi.

oOo

“Bình!”.

Lôi mộc như một con nộ long húc thẳng đầu vào cổng thành, phát ra những tiếng ầm ầm như muốn làm thủng màng nhĩ người ta.

Địch nhân lại phát động một đợt tấn công khác.

Từ Tử Lăng đang cuộn mình ngủ ở góc tường thành sực tỉnh dậy, mở bừng hai mắt, bức tường thành vừa mới còn nguyên vẹn giờ đã lở ra một miếng lớn, ngoài thành khắp nơi đều là ánh đuốc sáng rực, tiếng hò hét chém giết vang động cả góc trời, tiếng máy bắn đá, tiếng xe nghiêng xuống mặt đất, tiếng đá rơi xuống mặt đất hay bắn vào tường ầm ầm không ngớt.

“Xèo xèo!”.

Từ Tử Lăng không cần liếc nhìn cũng biết đó là tiếng dầu sôi đổ xuống dưới chân thành. Từ Tử Lăng bật người đứng dậy, tả thủ vung lên bắt lấy một mũi tên không biết từ đâu bắn tới, chạy dọc theo tường thành về phía cổng thành chính.

Quân dân thủ thành đang chạy đi chạy lại, mắt người nào cũng đỏ rực lên một màu máu, trong đầu dường như chỉ nghĩ một chuyện duy nhất, chính là dùng bất cứ thủ đoạn nào để ngăn cản và giết sạch lũ địch nhân tới xâm phạm.

Thị thể nằm la liệt mọi chỗ mọi nơi, máu tươi không ngừng chảy xuống nền đất đã có đầy những vết máu đen ngòm, nhưng không ai có thời gian để ý tới chuyện đó nữa.

Trên trời mây đen mù mịt, tinh nguyệt vô quang.

Ánh đuốc trên tường thành sáng rực, làm màu đỏ của máu càng thêm kinh khủng, cảnh tượng không khác gì địa ngục trần gian.

Binh lực của địch nhân không ngừng được tăng cường, đồng thời còn tấn công nghi binh vào các cửa thành khác để phân tán binh lực trong thành.

Gã và Khấu Trọng không ngủ không nghỉ chỉ huy trận chiến hộ thành oanh liệt này, cho tới khi này mới chịu không nổi mà chớp mắt đôi chút, chẳng ngờ đã ngủ một giấc dài. Trống trận âm âm bên tai, giờ gã cũng khó mà phân biệt được là trống của bên nào nữa.

“Ầm!”.

Lôi mọt lại húc vào tường thành, dưới chân gã như run lên.

“Rầm!”.

Một chiếc lâu xa vừa tới trước tường thành thì bị đẩy ngã, cả đám quân Giang Hoài bên trên đều bị rơi xuống bãi đất ngoài thành, cũng không biết đã đè bị thương bao nhiêu tên khác nữa.

Cuối cùng thì gã cũng đã thấy Khấu Trọng. Hảo huynh đệ này của gã đang đứng trên tường thành, đôi mắt quan sát tình thế bên ngoài, không ngừng phát ra các mệnh lệnh cho binh sĩ truyền đi, trông rất có khí độ của một vị đại nguyên soái. Khắp người gã nhuộm đầy máu tươi, chỉ e rằng chính bản thân gã cũng không biết đâu là máu của mình, đâu là máu của địch nhân nữa.

Tên vẫn bắn như mưa từ cả hai phía.

Từ Tử Lăng vội đến bên cạnh Khấu Trọng. Khấu Trọng thấy gã đến, liền quay sang nhìn, hai mắt đầy những gân máu đỏ ửng, đoạn kéo Từ Tử Lăng sang một bên nói: “Lần này hỏng rồi, chỉ sợ không chống đỡ nổi qua đêm nay!”.

Tiếp đó lại chỉ ra đằng xa nói: “Tuồng thành chỗ đồ đã thủng mất một đoạn, chúng ta đã dùng sa thạch lấp kín, nhưng cũng hy sinh không ít huynh đệ. Ta thấy lão gia cũng sắp đích thân xuất thủ rồi!”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Phụ nữ trẻ em không phải đã an toàn rồi khỏi thành sao? Chúng ta cần gì phải cố tri trì làm gì nữa?”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Trong thành vẫn còn nhiều binh lính như vậy, người bảo muốn chạy là chạy được luôn hay sao? Đừng thấy hiện giờ người người liều chết quên mình mà tưởng ai ai cũng chịu hy sinh. Chỉ cần phát lệnh thoái lui, ta đảm bảo bọn họ sẽ tranh nhau bỏ chạy, loạn còn hơn ong vỡ tổ nữa. Huống hồ chúng ta và quân Giang Hoài đã kết mối huyết cừu không thể giải được, nếu để bọn chúng thừa thắng truy kích, chúng ta chỉ có kết cục toàn quân tận diệt mà thôi. Bây giờ chỉ có thể liều mình quyết chiến, xem ai tri trì được lâu hơn thôi! Hừ, theo ta thấy thì quân ta cũng không chống đỡ được bao lâu nữa đâu”.

Từ Tử Lăng đảo mắt nhìn quanh, thấy quân dân thủ thành Cảnh Lăng sau nhiều đợt công kích ngày đêm của quân địch, ai nấy đều đã mình đầy thương tích, nếu chẳng may để đối phương phá vỡ phòng tuyến, đánh vào thành nội, song phương thù sâu tỵ biển, địch nhân tất sẽ gặp người giết người, tạo nên một trường đại đồ sát. Trong tình hình ấy, với tính cách của gã và Khấu Trọng, tuyệt đối không thể nào bỏ bọn họ mà đào sinh, kết cục cuối cùng chính là cùng nhau tuần thành. Ý của Khấu Trọng chính là như vậy.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai gã thì thầm: “Đây có phải là do vận mệnh đã an bài cho ta hay không? Lần đầu tiên thống soái ba quân đã sụp đổ hoàn toàn... hà...”. Tiếp đó lại ho lên khù khụ.

Từ Tử Lăng giúp gã vuốt lưng rồi nói: “Có phải ngươi thọ nội thương rồi không?”.

Khấu Trọng cười gằn nói: “Vừa rồi có mấy tên cao thủ, ta bị đánh lén một chưởng, có điều cái đầu thối của hần ta cũng cắt xuống rồi!”.

Lúc này chợt có người hoảng loạn chạy tới báo tin: “Quân chủ lực của Đỗ Phục Uy đã bắt đầu di động!”.

Hai gã thầm kêu khổ, đành nghiêng răng bước lên thành lâu. Phùng Hán, Phùng Thanh đều ở cả trong đây, sắc mặt ngưng trọng, giống như đã nhìn thấy trước ngày tận thế sắp giáng lâm vậy.

Những toán quân đang công thành đều tản ra, để quân chủ lực tiến lên. Bình nguyên bên ngoài thành rải đầy thi thể như muốn nói lên sự ác liệt của trận chiến công thành đã kéo dài tám ngày tám đêm này.

Ánh đuốc sáng rực một góc trời, kéo dài không dứt. Trống trận, tù và vang lên cùng với tiếng vó ngựa rầm rậm làm oanh động cả thiên địa.

Khấu Trọng thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn vào mình, thầm cười khổ, tới giờ mới hiểu ra làm thống soái ba quân không phải một chuyện dễ dàng.

Từ Tử Lăng đi theo gã ra một góc thành bị khuyết, đứng quan sát địch nhân chuẩn bị tấn công. Phùng Hán trầm giọng nói: “Đỗ Phục Uy đã tập trung tất cả binh lực về đây, ước chừng tám vạn người. Còn chúng ta hiện giờ cộng tất cả lại cũng chỉ chừng một vạn. Với binh lực đông gấp tám lần của địch nhân, chỉ e chúng ta khó qua nổi đêm nay”.

Chợt trên đầu nổi một trận cuồng phong, khiến y phục chúng nhân bay lên phần phật. Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy ô vân dày đặc, bèn nói: “Nếu trời đổ một trận mưa lớn, không biết bên nào sẽ có lợi?”.

Chúng nhân nghe vậy thì đều giật mình chấn động, ngửa mặt quan sát bầu trời.

Phùng Hán nói: “Như vậy thì chúng ta được cứu rồi!”.

Lời còn chưa dứt một tia chớp đã rạch nát bầu trời, làm cả bãi chiến trường sáng bừng lên trong khoảnh khắc, tiếp đó là tiếng sấm ì ùng, làm át toàn bộ tiếng hò hét của cả hai bên. Những hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu đổ xuống, trong chốc lát đã dập tắt hàng ngàn cây đuốc.

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài nói: “Cảm tạ lão thiên gia! Bởi vì ngài vẫn còn chưa muốn lấy mạng Khấu Trọng! Chỉ cần chúng ta có thể thoát khỏi sự truy sát của Đỗ Phục Uy, nhất định có một ngày Khấu Trọng này sẽ lấy lại Cảnh Lăng!”.

Tiếp đó gã liền hét lớn: “Trận này chúng ta đã thua rồi! Lập tức triệt thoái! Ta và Từ gia đoạn hậu, liều chết cũng phải bảo vệ các người an toàn rồi khỏi đây!”.

Chúng tướng sĩ thấy hai gã nghĩa bạt vân thiên, không ai là không kích động.

Từ Tử Lăng hừ lạnh quát: “Còn không đi mau! Ai dám chắc mình có thể tiếp được Tự Lý Càn Khôn của Đỗ Phục Uy thì ở lại!”.

Toàn bộ tướng sĩ đều quỳ xuống, vái hai gã ba vái rồi mới lĩnh mệnh chạy đi. Dưới làn mưa như trút nước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ỷ phục ướt sũng, nhưng vẫn nhìn nhau cười dài, hào tình tráng chí bốc cao ngất trời.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>